

ԿՈՒՋԵՄ ՈՐ ԱՆՅՆԻՄ . . .

Կուգեմ որ անցնիմ յաիտենութեան,
 Ժպիտին փայլը իմ դէմքին դալուկ,
 Կուգեմ որ մեկնիմ՝ հակտին ցուրտ մահուան
 Դրոշմելէ ետք համբոյր մը տափուկ:

Կուգեմ որ անցնիմ յաիտենութեան,
 Երգի մ'վերջին հեւքն սեղմած իմ շուրթին,
 Երգով պատռելու լուրքիւնն մահուան,
 Երգով անցնելու մահէն ալ անդին:

Կուգեմ որ անցնիմ յաիտենութեան,
 Սիրտս քրած սիրոյ անսահման ովկիան,
 Սիրով մաքրելու մեղքերս բազմազան,
 Սիրով յաղթելու մութին ու մահուան:

Ք Ա Ռ Ե Ա Կ Ն Ե Ր

Կառչած եմ դեռ յամբօրէն հին երազի մը փէշին,
 — ձիգերդ ամուլ եմ, տղա՛յ, ա՛լ մի՛ յոգնիր— ինձ ըսին:
 Բայց չհանայ երբ երազն, երբ չունենանք մենք իտէալ,
 Կեանքի դաժան խաղերուն ինչպէ՞ս կրնանք դիմանալ:

Միշտ խաբուեցայ չարաչար քանզի եղայ լաւատես,
 Սեւ խորհուրդներ, կասկածներ, երբեք չանցան իմ մտքէս,
 Ու երբ այսօր կը նայիմ անցած համբուս՝ ա՛լ գիտեմ
 Անփորձ ու խակ մնալուս պատիժն է որ կը կրեմ:

Գ. ՃԱՐՏԱՐ